

BESTSELER

vydavateľstvo

**RADOVAN
BEZECNÝ**

**ŠOKUJÚCE
PREBUĐENIE**

JEHO ŽENA A SYN SÚ MŔTVI A ON JE HLAVNÝ PODOZRIVÝ

ŠOKUJÚCE PREBUDENIE

RADOVAN BEZECNÝ

Radovan Bezečný
Šokujúce prebudenie
Copyright © by Radovan Bezečný
Cover design © by Katarína Skalková
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavateľstvo

ISBN: 978-80-89821-18-1

1. KAPITOLA

Portland, štát Oregon. Pred tromi rokmi.

Thomas Winkley pricestoval z práce. Kráčal po kameňom vydláždenej ceste až k vchodovým dverám ich rodinného domu. Prešiel cez prah dverí, položil nákupné tašky na plávajúcu podlahu, odložil si kabát na vešiakovú stenu, ktorú mávali hneď pri dverách z mahagónového tmavočerveného dreva.

Ich rodinný dom sa nachádzal na Burside Street číslo 68 v tichomorskom prostredí. Vzadu za domom mali štvorárovú záhradu. Terasa, upravená pestrou zeleňou, im spríjemňovala voľný čas. Zvykli na nej grilovať a hrať spoločenské hry.

Bol už november. Slnko cerilo zuby, aby pripomenulo všetkým obyvateľom mestečka príchod babieho leta. Išlo o posledné hrejivé dni pred nástupom tuhej zimy, ktorú francúzski meteorológovia hrozivo hlásili už niekoľko dní v televízii ako príchod snehovej pohromy. Z ľavého vrecka tmavosivého jesenného kabáta vybral škatuľku pre syna. Nákup zobral opäť do rúk a smeroval s ním ťarbavo do kuchyne. Mal za sebou dvanásťhodinovú vypätú šichtu. Aktuálne pôsobil na dôležitom prípade. Pri každom úspechu mal pocit zadosťučinenia. Tešil sa konečne na pohodlie domova. Pracovný blázinec bol našťastie na ústupe. Očakával pokojnejšie dni, ktoré chcel stráviť s rodinou.

„Som doma.“ Mohutným hlasom zvolával svojich najbližších. Hudba z rádia vyhrávala na plné decibely

a rozpínala sa po celej miestnosti. Bolo po piatej poobede. Nikde nebolo ani nohy. Ich kuchyňa mala taliansky rustikálny štýl. Navrhovala si ju Jenny sama, a preto si dala veľmi záležať, aby sa v nej cítila príjemne. Mohla sa realizovať nielen v práci, ale aj doma, keďže pôsobila ako bytová dizajnérka. Mala rada harmóniu a snažila sa ju vytvoriť aj v prostredí vlastného domova. Tradičný dizajn vidieckej kuchyne dotvárali prírodné materiály s ľudovými prvkami a ozdobami.

Thomas prešiel z kuchyne rovno do obývacej miestnosti. Majestátne sa v nej vynímal otvorený murovaný kozub. Jenny a David sedeli na terase, zapadajúce hrejivé lúče ich štekli po tvári.

„Ocko!“ David vykrikol. Vypustil hračky z rúk na plstenú, kockovanú, bielo-modrú deku. Mal len šesť rokov a vždy sa rodičov vypytoval na mnoho tém, ktoré mu napadli. Na jazyk sa mu začala vynárať nová zvedavá otázka.

„Pôjdeme zajtra na zápas?“

„Ty si ale nedočkavec. Niečo som ti priniesol. Choď si to pekne otvoriť na lavičku. Idem privítať maminku. Dobre?“ Pohladkal syna po vlasoch a dal mu do rúk darček, ukrývajúci tajomstvo. Jenny sa s láskavým pohľadom zamerala na manžela a vstávala z deky. Vo svetle jesenných farieb jej žiarili vlasy do gaštanova.

„Aký si mala deň?“

„Dostala som novú prácu,“ povedala.

„Od koho?“ Thomasa to príjemne prekvapilo.

„Prišla mi cez e-mail potvrdená objednávka. Od zajtra zariaďujem interiér našim susedom oproti cez cestu.“

„Myslíš Wilsonových, ktorí chceli polovičné ceny?“ Jenny sa pousmiala. Na jeho pripomienke sa celkom dobre pobavila.

„Áno, presne tých. Dohodli sme sa, že im urobím jednu izbu grátis. Súhlasili a ja som mala biznis vo vrecku.“

„To je bomba. Tak vidíš, že to vyšlo.“ Thomas bol na manželkin talent veľmi pyšný. Vedela vytvárať z bytov a rodinných domov umelecké skvosty, čo jej vyzdvihlo reputáciu aj pre náročnejších zákazníkov.

„Mamka, pozri sa, čo som dostal od ocka!“

„David, čo sa povie?“ Matka ho napomenula.

„Ďakujem, ďakujem.“ Poskakoval z jednej nohy na druhú a utekal do detskej izby, ktorá sa nachádzala na poschodí. Chcel nájsť na policičke najlepšie miesto pre dar, ktorý ho veľmi potešil. Thomas získal pre syna vytúžený podpis od už nebohého Billa Dickneya na baseballovej loptičke, ktorú vydražil cez E-bay. Bol to Davidov obľúbenec a športový idol New York Yankees. Celú detskú izbu mal oblepenú plagátmi. Ako správny fanúšik mal peknú zbierku aktívnych hráčov na baseballových kartičkách, na ktorej boli evidované ratingy odpalov v sezóne.

„Nebež po schodoch!“ zakríkla ho matka.

„Nákup je už v kuchyni. Pomôžem ti s varením?“ Manžel sa ponúkol s prípravami, aj keby si najradšej vložil nohy na gaučovku.

„Budem rada. Čo si kúpil?“

„Lazane. Mám na ne chuť už celý týždeň. Môže byť?“ Jenny nakoniec súhlasila, aj keď si predstavovala menej náročnejšiu večeru. Ochladilo sa. Prešli jej po rukách zimomriavky. Vzala deku zo zeme a pozbierala baliaci papier po ich malom nezbedníkovi, roztrhaný na tisíce kúskov. Obaja sa premiestnili do kuchyne. Nad plamienkom sa miešal bešamel. Nezabudli ani na muškátový oriešok. Jenny pripravila bolonskú zmes.

Všetky chute a ingrediencie dávali jedlu špecifickú chuť.

„Jenn, idem sa hore prezliecť a potom si pustím správy. Potrebujem na chvíľu vypnúť.“

„Dobre, choď si oddýchnuť, ale povedz drobcovi, nech si uprace tie hračky zo zeme. Stále o ne zakopávam,“ dodala.

Thomas vybehol na poschodie a poučil chlapca, aby sa mama nehnevala. Trochu sa rozprával so synom, potom sa prezliekol a zapol si televízny kanál. Spravodajstvo bolo stále o tom istom. Násilie, autonehody, krádeže, vraždy a nepokoje emigrantov smerujúcich do Európy. Keď už chcel prepnúť, zaujala ho reportáž kanála BBC o švédskej firme Epicenter v meste Štokholm.

„Dobrý deň. Za nami môžete vidieť budovu švédskej firmy Epicenter. Nachádzame sa v Štokholme. Čipovanie ľudstva bola ešte pred pár rokmi iba myšlienka budúcnosti, ale teraz už začína nadobúdať reálne rozmery. Firma si dala začipovať až sedemsto zamestnancov, ktorí sa budú identifikovať svojím RFID čipom. Ide o vysokofrekvenčný identifikačný prvok. Táto nová technológia vo veľkosti o niečo väčšia ako je ryžové zrnko v sebe nesie 64 až 96-bitové unikátne číslo. Umožňuje tak generovať neuveriteľné množstvo číselných kombinácií. Pýtali sme sa vedenia firmy, čo ich viedlo k tomuto kroku: „Chceli sme predbehnúť svetových lídrov ako Google a iné inštitúcie a odskúšať RFID systém skôr, než príde globálne čipovanie ľudí. To znamená, že v prípade využitia tohto systému v inej spoločnosti nedôjde k tomu, aby ľudia z iných firiem mali prístup do budovy aj napriek rovnakému čipovaciemu zariadeniu.“

„Svet sa zbláznil,“ zahundral si Thomas popod nos. Bol doslova vtiahnutý do deja správ.

„Túto technológiu som si vyskúšal aj na vlastnej koži,“

dodal reportér.

„Ako vidíte na video záberoch, RFID čip mi bol implantovaný medzi palcom a ukazovákom. Rovnaký postup podstúpili aj zamestnanci firmy Epicenter. Umožňuje im vstup do budovy, otváranie dverí alebo zaplatenie si kávy v bufete. Nepotrebujú so sebou nosiť identifikačné karty. Ak mám posúdiť aj druhú stránku veci, najnepohodlnejšie bolo pre mňa otváranie dverí, kedy bolo nutné vykrútiť ruku do dosť nepríjemnej polohy, ale aj napriek tomu dávam malému zariadeniu v budúcnosti šancu.“ Reportáž zakončil s úsmevom a mávnutím na pozdrav.

„Večera! Podťe, chlapci, nech nám to nevychladne.“ Jenny bolo počuť až z kuchyne. Thomas vypol televíziu a chvíľu ešte premýšľal nad zaujímavou reportážou. David bol pri večeri veľmi živý. Nevedel obsedieť na mieste ani päť minút bez slova, akoby ho hrýzli blchy. Keď rodina dovečerala okolo pol siedmej, za oknami sa už začalo zmrákať. Blížila sa búrka.

„Umyjem riad. Ulož chlapca a ja potom za tebou prídem.“

David ho prekvapil rovnakou otázkou, na ktorú ešte nedostal odpoveď.

„Ocko? Pôjdeme na zápas? Prosím.“ Vyvalil psie očka a s maličkou dušičkou veril, že povie áno. Otec odopol peňaženku a vybral z nej dva lístky.

„Vieš to prečítať?“ Syn mu hneď neodpovedal. Spájal si písmenká, poškuľoval a vzápätí vykrikol.

„B_A_S_E_BALL. BASEBALL!“

„Tak vidíš. Umyť zuby a hneď spať.“ Malý huncút prefrčal okolo rodičov. V ten okamih ho mama opäť napomenula.

„Neutekaj po tých schodoch! Koľkokrát ti to mám ešte opakovať?“

Kráčal, a keď si už myslel, že je z dohľadu, nabral rýchlosť vetra.

„David! Mám prísť hore a dať ti na zadok? Čo som ti povedala?!“

„Veď ho nechaj.“ Otec bral synove šibalstvá s nadhľadom.

„Vôbec ma nepočúva. Je celý po tebe,“ odvrkla.

Chvíľu sa ešte rozprávali a potom Jenny odišla do spálne. Túžili len po jednom. Mať po náročnom pracovnom období chvíľku len pre seba a zakončiť tak večer príjemnou bodkou podľa ich predstáv.

Thomasovi odrazu prišlo nevoľno. Zatočila sa mu hlava. Dostal nepríjemný závrat. Opláchol si tvár studenou vodou, ale otupujúci pocit malátnosti neprestával. Pridržiaval sa o kuchynskú linku celou svojou silou, oboma rukami, aby ako-tak udržal vlastnú váhu tela. Nevedel, čo sa s ním dialo. Svalstvo mu típlo a nemohol už urobiť ani krok. Telo mu oťažievalo od chodidiel smerom až nahor k ľavému ramenu. Hrdlo mal zovreté a začalo sa mu ťažšie dýchať. Ostrá bolesť ho zasiahla až do srdca dvojitým tupým výstrelom. Zdrapil si krčovitou hrud' pravou rukou, akoby sa snažil uvoľniť zo zovretia ostrej bolesti.

„Jenny! Jenn!“ Po dopade na studenú podlahu narazil hlavou, do pravého spánku. Zahalila ho tma a bezvedomie, do ktorého sa hlboko ponoril.

Keď otvoril oči, všetko sa mu zdalo byť akési iné, skreslené. Obklopovala ho mrazivá tma. Hlava ho na počudovanie vôbec nebolela. Videl trochu hmlisto a nejasne, ale pripisoval to zraneniu, ktoré utrpel. Zdalo sa byť všetko v poriadku, pretože necítil, že by mal niečo zlomené. Opatrne sa zodvihol zo zeme, narovnal sa

a porozhliadol sa okolo seba. Nástenné hodiny zobrazovali čas o tridsať minút po noc. V dome zavládlo ticho. Nevedel pochopiť, prečo ho Jenny nehládala. Začal pociťovať strašnú predtuchu, že sa stalo niečo vážne. Vybehol po schodoch do spálne, ale v posteli ju nenašiel. Sviečky okolo nábytku dohoreli. Ich vosk bol stečený po všetkých svetových stranách. Všimol si len úzky prúd svetla, ktorý vychádzal z ich druhej kúpeľne.

„Jenn?“ Hlas sa mu zachvel a zreničky rozšírili. Otvoril dvere a pohľad, ktorý sa mu naskytol, mu opäť podlomil kolená. Bezládne polonahé telo ležalo na zemi v kaluži krvi. Krvavé stopy boli vo vani, na závese. Odtlačok manželkinej dlane na zrkadle poukazoval na zápas o život, ktorý prehrala. Jej oči stratili iskrú. Boli bez života.

„Dýchaj. Prosím, dýchaj!“ Kľáčal nad jej nehybným telom. Snažil sa o umelé dýchanie a masáž srdca, ale bolo už príliš neskoro. Nemala žiaden tep.

„Nemôžeš byť mŕtva. Potrebujem ťa! Zobuď sa mi, prosím.“ Celé telo sa mu roztriaslo. Ruky sa mu lepili krvou, ktorá sa rozmazala po celom jeho oblečení. Uvedomil si, že ešte nevidel syna. Dúfal, že sa David niekde ukryl, aby si zachránil život. V duchu prosil Boha, aby to bolo tak.

„David...“ Thomas sa podopieral dlaňou ruky o pravú stranu steny, pretože nevládal kráčať, akoby mal nohy z olova. Zanechával za sebou len krvavé stopy a radu vykrivených obrazov s rodinnými fotografiami. Keď sa dostavil pred detskú izbu, premkla ho neopísateľná hrôza.

„Synček, si tu niekde? Ocko je už pri tebe. Neboj sa!“ Priblížil sa k detskej postieľke. Odkryl paplónik a naskytol sa mu hororový scenár. David mal podrezané hrdielko. Bezládne teličko chlapca dobojovalo. Nemal žiadnu šancu. Thomas sa zosypal na zem. Prestal nariekať. Všetky

emócie zrazu utíchli. Vybral si z vrecka mobilný telefón. Vytočil z roztrasenou rukou číslo 9-1-1. V dlani držal detskú rúčku, ktorá ho už nikdy neobjíme. Bola studená.

„Pohotovosť, prosím?“ V telefóne sa nik neozýval.

„Haló, počujeme sa?“

„Zabili ich! Všade je krv.“

„Pane, môžete to zopakovať?! Chcete nahlásiť vraždu? Vy ste v poriadku? Pane, ste tam?! Haló?!“

„Burside Street číslo 68. Sú mŕtvi.“

Okamžite boli na miesto vyslané policajné hliadky. Nenašla sa vražedná zbraň, ktorá by objasnila vyšetrovateľom bližšie stopy.

Počas vyšetrovania sa nenazbieralo dost' dôkazov na obvinenie Winkleyho z dvojnásobnej vraždy, aj keď bol na začiatku podozrivým číslo jeden. Thomas sa psychicky zrútil, neskôr uzavrel. Trávil istý čas pod dohľadom lekárov a čoskoro sa o neho začala zaujímať istá skupina ľudí. Boli dni, keď celé dni prespal pod silnými utišujúcimi prostriedkami a vôbec nevedel, čo sa okolo neho dialo. Prvé týždne boli najťažšie. Mával preludy a nočné mory, ktoré ho v spánku prenasledovali. Ráno sa prebúdzať s veľkými bolesťami hlavy, ktoré neskôr ustúpili. Zaprisahal sa, že nebude mať pokoj, pokiaľ nezistí, čo sa v ten večer naozaj stalo. Plánoval navždy odísť z Portlandu. Z mesta "krvavých ruží", ktoré mu vzalo to najcennejšie.

2. KAPITOLA

Utorok. Súčasnosť. Slnko sa opäť topilo v rannom smogu veľkomesta, ktoré nazývali “Big Apple“. New York sa prebúdza do nového dňa a s ním aj viac ako osem miliónov ľudí.

Policajná stanica, 90. okrskok - oddelenie vražd, 65. Smith Street pri budove trestného súdu, Brooklyn, NYC. Osem hodín ráno.

Kriminalisti si spracovávali administratívu starých prípadov. Išlo o štandardný postup pracovnej náplne týkajúci sa oddelenia. Vražda už nebola nahlásená celé tri týždne. Iných násilných a trestných činov bolo niekoľko desiatok. Posledný prípad, ktorý sa vyšetroval, bol neskôr presunutý tímu FBI. Bez slov a bez vysvetlenia v polovici procesu hľadania páchatela vraždy prevzali celý prípad federálni agenti. Ukázali len služobný preukaz, a tým to pre policajtov brooklynského oddelenia skončilo. Zobrali všetky škatule s podloženými správami, dôkazmi z miesta činu a fotografiami. Nevynechali ani evidenciu, ktorá bola uložená v počítačoch, a to s ďalšími pracovnými materiálmi.

Oddelenie sa začalo opäť prehlbovať čoraz viac do stereotypu kancelárskeho života. Ticho pred búrkou čoskoro zmenilo pracovné nasadenie celého tímu. Ešte netušili, čo im driemalo za chrbtom.

Úzka biela a chladná chodba so zníženým stropom spájala vstup do budovy a na pracovisko vyšetrovateľov. Kroky muža sa zrýchľovali na starej vykachličkovanej dlažbe v tvare šachovnice. Išlo o priemerne vysokého

muža v strednom veku s krátkymi a mierne kučeravými vlasmi. Nemal veľmi atletickú postavu, ale nedalo sa povedať, že by nepracoval na svojom fyzickom zdraví. Za pásom sa mu vynímala služobná strelná zbraň, vzor Glock19 kalibru 9mm. Policajný odznak poukazoval na vyšetrovateľa z oddelenia vrážd. Osvetľoval ho modro-biely neón, nepríjemne vtieravé svetlo, ktoré ho vysávalo aj nad pracovným stolom, pretože pri ňom mnohokrát presedel ťažké dni, pokiaľ sa mu podarilo dostať na novú stopu pri objasňovaní prípadov.

3. KAPITOLA

Vstúpil do miestnosti. Na nástenkách figurovali fotografie hľadaných osôb, zvýraznené stopy pri pátraní a podrobná mapa New Yorku a jeho častí. Na stoloch sa nachádzali rozpracované spisy ešte neobjasnených prípadov. Brooklynská polícia mala samostatný monitorovací systém, ktorý sa prepájal s centrálnym informačným systémom, všetkých policajných zložiek v U.S.A. Vyšetrovateľ si každé ráno doprial šálku kvalitnej kávy, aby sa naštartoval s čistou myslou. Presunul sa k pracovnému stolu a k regálom. Opätovne nenašiel veci na správnom mieste. Vzniknutá situácia ho nahnevala až do nepríčetnosti.

„Hej, čo to má znamenať?“

Prístúpil k nemu Michael, kolega. Michael Brown bol tridsaťtriročný workoholik a typický karierista. Nosil okuliare s hranatým rámom a bol vždy oblečený v kvalitnom saku. Bol to typ človeka, ktorý si potrpel na detaily. Bol slobodný a bezdetný, ale vždy uhladený pre príležitostné rande s peknou dámou. Mal zmysel pre svojský humor. Stál priamo pred ním a nehovoril radšej nič, pretože sa s ním nechcel dostať do konfliktu. Boli dobrí priatelia, ktorí si sem-tam vybehli na športový zápas, ak za to rozhodne stál.

„Michael, povedz mi jedno... Chcem od vás všetkých tak veľa, keď žiadam, aby tu fungoval nejaký systém?“

V tom okamihu už sledovali jeho nezmyselné vyvádzanie aj ostatní policajti, ktorí čakali, ako sa ich komunikácia vyhrotí.

„Upokoj sa. Veď o nič nejde,“ povedal Michael.

„Odmietam pracovať v takom chlieve! Prečo spisy nie sú nikdy tam, kde majú byť? Kto ich zase rozhádzal? Budeme potom niečo potrebovať a nikdy sa nedopátram, kde ich máme hľadať! Hovorím ti na rovinu, že ja za to potom nebudem zodpovedný!“

„Nepomiešal si ich omylom sám?“ Bola to posledná bodka pred výbuchom, ktorú si rozhodne neodpustil.

„Prosím? To myslíš vážne?!“ zvrieskol z plného hrdla. Buráčajúci hluk bolo počuť až na najvyššie miesta. Dvere od kancelárie nadriadeného sa prudko otvorili.

„Winkley, poď ku mne!“ Začal si pomaly uvedomovať situáciu, ktorú si sám vytvoril. Uprené pohľady kolegov hovorili samé za seba. Thomas za sebou zavrel dvere a posadil sa na stoličku. Kapitán spustil paľbu slov, ktoré boli viac ako opodstatnené.

„Zbláznil si sa? Čo mal znamenať ten tvoj výstup?! Čo sa to s tebou v poslednom čase deje? Toto nie je prvý prípad, čo si vybuchol! Aj ja mám svojich nadriadených. Asi na to zabúdaš, čo?! Máš veľké šťastie, že som sa poznal s tvojím otcom. Nemôžeš mi tu predsa robiť takýto bordel na oddelení, kde si práve my musíme zachovať chladnú hlavu.“ Odsunul si kožené hnedé kreslo a posadil sa za pracovný stôl.

Kapitán Henry Ortega bol priemernej výšky, skoro bez vlasov, ale s veľmi výraznou bradou. Korene jeho minulosti siahali až do Mexika. Mal zavalitú postavu. Ako mladší sa na strednej škole zúčastňoval zápasov v amatérskom boxe. Aj keď mal cez šesťdesiat rokov, ešte vždy vedel uvaliť poriadnu ranu, ktorá by položila aj vysokého a silného tridsiatnika. Jeho trofeje a ocenenia hovorili samé za seba. Slávna spomienka z čias, keď bol ako mladík na športovom vrchole.

„Tak som to pohnojil. Mrzí ma to.“

„Mne to nehovor. Nechcem nič iné, len aby ste normálne medzi sebou spolupracovali. Ak mi tu vytváraš dusné ovzdušie, tak to poukazuje aj na moje riadenie a neschopnosť. Nemyslíš?“ dodal Ortega.

„V poriadku, pochopil som. Môžem ísť?“ Thomas sa prudko postavil zo stoličky a nahodil mierne arogantný výraz.

„Prosím ťa, sadni si a počúvaj ma!“ Rukou ho nasmeroval späť na miesto.

„Čo sa ti stalo s tvárou? Pobil si sa?“ Henry si nemohol nevšimnúť prelepené ľavé líce pod okom.

„Len malá nehoda pri holení. Nič vážne,“ Thomas podotkol a zhlboka sa nadýchol.

„Je všetko v poriadku? Vidím, že si v poslednom čase dosť rozladený. Dnes obzvlášť.“

„Henry, čo ti mám na to povedať? Myslel som si, že je to už za mnou, ale...“ Podopieral sa lakťami o svoje kolená a nervózne sa pohrával s vlasmi.

„Myslíš Jenny a...?“ Thomas prikývol a spustil sled myšlienok.

„Keď sa mi narodil syn, bol som šťastný. Stal som sa otcom. Stále som si to opakoval. Držal som ho v náručí a nevedel som sa vynadávať. Bol taký malý, krehký a bezbranný. Uvedomil som si, že rodina je mojou novou úlohou, aby im nič nechýbalo. Vždy, keď mi bolo najhoršie, tak som vedel, že ma doma čakajú. Mnohokrát som nenávidel svoje nadčasy v Oregone, pretože mi brali priveľa času a často som zmeškal besiedky so synom a neskôr, keď bol starší, aj športové baseballové zápasy. Vedel som, že to bolo preňho veľmi dôležité, ale ja som tam nebol. Chápeš? Nebol som pri nich, keď ma potrebovali. Mohol som tomu

všetkému zabrániť!“

Henry vstal zo stoličky a pristúpil k priateľovi. Položil mu ruku na rameno.

„No tak! Prestaň si to už vyčítať. Musíš ísť predsa ďalej. Celú dobu si sa tak pevne držal. To nebola tvoja chyba. Rozumieš? To nebola tvoja chyba! Nie si v tom sám a ty to vieš. Pracujeme na tom prípade každým dňom. Nezabalili sme to. Viem, že ti to už Jenny a Davida nikdy nevráti, ale sľubujem ti, že urobím všetko, aby sme našli páchatela.“

„Povedz mi, Henry, medzi nami. Koľko dostane, ak ho vôbec chytíte? Doživotie? Trest smrti? Čo mám z toho, keď mi to už rodinu nikdy nevráti.“

Ortega otvoril novú tému a usadil sa späť na svoje miesto za stolom.

„Je tu ešte jedna záležitosť, o ktorej som chcel s tebou hovoriť.“ Na šéfovom stole ležal žltý spis.

„O čo ide?“ opýtal sa Thomas.

„Si vyšetrovateľom, ktorý má dosť skúseností. Potvrďuje to tvoja dobrá práca s objasnenými prípadmi za posledných šestnásť rokov, a to štyri roky v Montane, deväť rokov v Oregone a posledné tri roky u nás od tvojej žiadosti na služobné preloženie. Chcel som s tebou hovoriť o mojom...“ vetu nedokončil, pretože mu zazvonil telefón.

„Prepáč.“ Henry zodvihol slúchadlo. „Počúvam, pri telefóne Ortega. Áno, 90.okrsok.“ Niekoľko sekúnd nič nevravel. Tvár mu zväznela, akoby pred ním stála smrť.

„Kedy a kde sa to presne stalo? Áno, áno, rozumiem. Píšem si. Je už na mieste činu aj súdny lekár? Áno, rozumiem. Hneď tam niekoho pošlem. Ďakujem.“ Položil telefón a nasmeroval pohľad na Thomasa.

„Máme tu nový prípad. Pri stavenisku firmy M&L Bricks neďaleko pobrežia pod Brooklynským mostom

našli mŕtvolu mladej ženy. Chod' tam. Michael Brown nech ide s tebou. Zober si moje poznámky. Zisti situáciu a keď budeš potrebovať výpomoc, pošlem ti ďalších ľudí. Ostatné podrobnosti sa dozvieš na mieste. Priebežne ma informuj.“

Thomasuž stál pri dverách kancelárie. Bol na odchode, keď si spomenul, ako spolu nedokončili začatý rozhovor.

„A čo si to chcel vlastne so mnou prebrať?“

„Áno, úplne som na to zabudol. Porozprávame sa o tom inokedy. Bude na to ešte určite vhodnejší čas.“

„Tak neskôr. Budem ti volať.“ Potom odišiel. Na stole kapitána Ortegu zostal neotvorený spis, adresovaný na najvyššie miesta.

„Týmto úradným listom žiadam o uvoľnenie a moje oficiálne odstúpenie z pracovnej pozície kapitána 90. okrsku oddelenia newyorskej polície a zo služobného pomeru k 31. decembru pre čerpanie výsluhového dôchodku po tridsaťročnej policajnej službe.“

Kpt. Henry Ortega

Otvoril zásuvku pracovného mahagónového stola a odložil spis späť na miesto. Mal v pláne, aby Alanov syn zasadol na jeho stoličku. Obával sa iba jedného. Thomasových emocionálnych výkyvov, ktoré Ortegu znepokojovali.

Potom sa zahľadl na fotografiu v čiernom ráme. Bol na nej s Alanom. Fotografia z rybačky, ktorá vznikla v období, keď rodiny Ortegových a Winkleyových trávili spoločnú dovolenku v meste Milwaukee v štáte Wisconsin. Thomas bol v tých časoch len malým chlapcom, upnutý skôr na mamu Ennie. Alan a Henry. Boli si veľmi blízki. Bolo

to priateľstvo, ktoré sa v dnešnej dobe vidí len málokedy. Vynárali sa mu spomienky na starého priateľa z čias dospievania. Spomienky na človeka, ktorý tragicky prišiel o život. Keď dorazila smutná a nečakaná správa z lyžovačky zo skalnatých hôr Montany a strediska "Big Sky", rodine Thomasa Winkleyho sa zrútil celý svet.

4. KAPITOLA

Winkley, poverený prípadom, sa už dostavil. Za žltou policajnou páskou začínal narastať počet ľudí. Premávka bola sčasti odklonená, čo zapríčinilo dopravný kolaps. Médiá sa dozvedeli o udalosti, ktorá pozastavila stavebné práce v starej časti mesta pri renovácii mostu. Televízne štáby začali poletovať ako supy nad mŕtvolou, chceli získať za každú cenu reportáž, ktorá by sa vynímala v priamom a mimoriadnom spravodajstve dňa. Novinári sa dožadovali správ. Polícia ich zatiaľ držala nakrátko. Strážili vstup pred očami nežiaducich zvedacov. Akákoľvek informácia z vyšetrovania, ktorá by sa dostala na verejnosť, by všetko zmarila. Totožnosť obete bola zatiaľ neznáma.

Súdna lekárka, doktorka Emily Kelsonová obhliadla telo. Zbadala Winkleyho, ktorý sa k nej pomalými krokmi približoval. Preukazoval sa strážnikovi služobným odznakom a už bol pri nej. Pozdravili sa a hneď sa zamerala späť na telo.

Vedúci projektu stavebnej firmy len netrpezlivo kráčal sem a tam. Telefonoval bez prestávky a zapaloval si nervózne jednu cigaretu za druhou. Časový sklz mu nepridával na nálade.

„O čo ide?“ opýtal sa Winkley a prevzal si od Browna latexové rukavice. Vyšetrovateľ si premeriaval telo. Tvár obete čiastočne zakrýval plastový igelit. Šatstvo mala zakrvavené. Oblečené mala len tričko, džínsy a ponožky bez topánok. Ruky mala krížovo spútané lepiacou priesvitnou páskou.

„Trochu bola oblečená naľahko, že máme november,

nie?“ podotkol Michael.

Thomas sa na neho zamračil. Mimikou mu chcel dať najavo, že jeho humor nebol vôbec namieste. Hneď nato sa chytil dlaňou za zadnú časť hlavy. Pociťoval ostrú bolesť, ktorá ho sprevádzala už niekoľko dní.

„Zase ťa trápi migréna?“ opýtal sa Michael.

„To je dobré. O chvíľu to prestane. Dúfam,“ bolestivo sa vyslovil. Ich dialóg prerušila doktorka.

„Mali by ste sa na to pozrieť.“

„Doriadil ju?“ opýtal sa Winkley.

„Mám pocit, že si jej utrpenie vychutnával,“ dodala. Brown odkryl igelit, ktorý zakrýval časť tváre. Na čele mala vyrezané slovo “LIAR“ - klamárka. Rezné rany preťali mladej žene jemnú pokožku až po lebečnú časť.

„Bože, v akom svete to žijeme? Úbohé dievča. Určite nemala ani dvadsať rokov,“ vyhlásil. Keď ju Thomas uvidel, nemohol od nej odtrhnúť zrak.

„Hej, kde si?“ Michael ho drgol do ramena. Mal pocit, že nie je duchom prítomný.

„Čo? Čo si sa pýtal?“

„Pozeráš sa na ňu, akoby si ju poznal,“ podotkol.

„Nie, kdeže. Len mi niekoho pripomenula.“

„Koho?“ Michael bol očividne zvedavý, ale na otázku mu neodpovedal. Zameral sa na doktorku Emily Kelsonovú.

„Viete nám s niečím pomôcť? Bolo telo vyplavené z vody?“ opýtal sa Brown.

„Má náznaky spenenej zmesi vody, vzduchu a hlienu, ktorá je najčastejšie v nose a ústach pri utopení, ale objaví sa aj v priedušnici a v pľúcach. V mnohých prípadoch aj v hrdle a žalúdku. Pitva mi to potvrdí alebo vyvráti. Taktiež, ak je telo dlho vo vode, pokožka sa vyznačuje aj netypickou bledosťou. Je až neprirodzene biela a akoby mala husaciu

kožu v dôsledku toho, že vlasové cibulky sa vzpriamia, čo je obranný reflex tela na čo najdlhšie uchovanie tepla. Nič také nevidím. Myslím, že bola utopená, no rozhodne nebola vo vode dlho.“

„Zoberieme vzorky a uvidíme,“ povedal.

„Ďalej tu máme škvrny.“ Poukázala na miesta, ktoré vykazovali zmeny na tele.

„Myslíte tieto modriny? Mučili ju?“ opýtal sa Brown.

„Ak myslíte jej rezné rany na čele, tak áno. Bola nažive, keď jej rezali do tváre. Hematómy v oblasti hlavy sú zreteľné. Hovorila som o mŕtvolných škvrnách. Sú oproti okoliu ohraničené neostro. Tlakom vyblednú alebo dokonca zmiznú. Krvné výrony, vzniknuté počas života po pôsobení tlaku, na rozdiel od mŕtvolných nikdy nezomrú. Vidíte, ako sa strácajú, keď zatlačím? Sú modrofialové, aké zvyknú obyčajne byť. Škvry sa môžu objaviť dvadsať až tridsať minút po smrti, ale tieto sú zreteľne viditeľné. Sú staré teda šesť až dvanásť hodín, ale je to len predbežný odhad. Smrť nastala približne medzi desiatou večer a polnocou, ale presnejšie vám to potvrdím až po pitve, ako som už povedala. Najlepšie bude, ak sa už poberiem. Telo mi pošlite, len čo skončíte, do pitevne, aby som urobila podrobnú analýzu a hneď zistíme viac.“

„Samozrejme, ďakujem,“ povedal Winkley.

Michael Brown aj ako kriminalistický technik vykonával podrobnú obhliadku miesta činu. Vyfotografoval detail a polodetail tela z rôznych uhlov. Odobral taktiež vzorku vody pre podrobnejšiu expertízu. Thomas Winkley cítil vnútornú nervozitu. Nevedel ju pomenovať. Nebol to strach, ale skôr uvedomenie si, že sa v uliciach Brooklynu potuloval na slobode psychopatický a chladnokrvný vrah, ktorý dostal chuť. Chuť zabíjať.

5. KAPITOLA

Úvodné stopy, ktoré by mohli dopomôcť k objasneniu prípadu, ležali pred uznávanou súdnou patológičkou. Pri svojej práci si osvojila diktafón, ktorý zaznamenával výklad. Neskôr si zvukovú stopu prepisovala do spisu.

Thomas už netrpezlivo očakával informácie z pitvy. Odskočil si na neskorý obed domov a prechádzal si poznámky. Býval v bytovom dome na 165 Washington AV pri Brooklynskom múzeu a Johnson Street. Čas stál proti nemu a on si to veľmi dobre uvedomoval. Zmohla ho vyčerpanosť, ktorá sa pripomínala na základe dlhých pracovných týždňov a krátkych prestávok na spánok. Položil si poznámkový blok na stôl, zatvoril oči a rukami si prešiel po tvári. Páchatel bol dosť bystrý na to, aby nezanechal viditeľné stopy, ale každý raz urobí chybu. Je to ľudský faktor, na ktorý nikdy nezabúdal. Myšlienky ho uložili do spánku. V ten istý čas patológička súdneho lekárstva Emily Kelsonová vykonávala podrobnú obhliadku tela.

„Čas 14:42. Pohlavie ženské, beloška, vek približne medzi pätnástym až dvadsiatym druhým rokom života. Telesná výška 170 centimetrov. Váha 55 kilogramov. Výrazné tetovanie v tvare motýľa na pravej strane podbruška. Teplota tela sa znižuje o jeden až dva stupne Celzia za hodinu.“ Na digitálnom teplomere, ktorý bol v tele obeť, svietilo číslo dvadsaťštyri stupňov.

„Smrť nastala vo večerných hodinách. Mŕtvolná stuhnutosť sa začala prejavovať od žuvacích svalov sánky. Ústa sa dajú len veľmi ťažko otvoriť.“

„Chrup ošetrový plombami, vpravo dole sa osmička prerezávala. Obeť mala uskutočnený chirurgický zákrok v oblasti zubov a čeľuste. Röntgen preukázal kovové nadstavce. Zmeravenosť pokračuje cez šiju a mimické svalstvo. Výrazne vidieť poškodenie tváre rezným nástrojom. Môže ísť o bežnú žiletku, ktorá prislúcha hrúbke a typu otvorených rán.

„Na tele nevidieť stopy po škrtení. Očné spojivky nemajú drobné bodkované krvné výrony. Uši a nos sú bez stôp vonkajšieho násilia,“ dodala. Doktorka nenašla žiadne narušenie kostí tváre ani v oblasti lebečnej klenby.

„Krk je súmerný bez stôp vonkajšieho násilia. Opravujem sa...“ Zobrala zväčšovacie sklíčko a zamerala sa ešte raz na krk obeť. Na jeho zadnej časti objavila na koži spáleninu, ktorú si vyfotografovala.

„Hrudník je súmerný a klenutý bez stôp vonkajšieho násilia. Strnulosť prešla až k dolným končatinám, ktoré sú bez stôp vonkajšieho násilia. Vonkajšie genitálie a ochlpenie typu ženského, bez výtoky a stôp vonkajšieho násilia. Nasleduje vnútorná obhliadka tela.“

Pitva bola ukončená o štvrtej.

6. KAPITOLA

Winkley sa zobudil na podivný zvuk, ktorý sa mu dostal do hlavy medzi spánkom a bdením. Uvedomil si, že zaspal. Vstal z čierneho koženého gauča a smeroval do kuchyne, aby si pripravil kávu. V kúpeľni si oplachoval tvár. V tom istom okamihu zachytil tichý hlas, ktorý sa mu prihovárал.

„Thomas, Thomas...“

Zastavil vodu. Sústredil sa na zvuky, ale počul len vlastné dýchanie. Pozrel sa okolo seba, ale nič nepočul ani nevidel. Keď sa obrátil naspäť k umývadlu, bolo to tu opäť.

„Ocko, vráť sa k nám...“

Neváhal a vytiahol z puzdra služobnú zbraň. Uvedomoval si, že nebol v byte sám. Začal opatrne prehľadávať všetky miestnosti. Prechádzal kuchyňou aj spálňou, ale nikoho nevidel.

„Kto je tu? Čo robíš v mojom byte? Odkiaľ ma poznáš? Som policajt. Nemám problém použiť zbraň, ak mi k tomu dáš dôvod! Neviem, kto si a čo tu chceš, ale nič sa ti nestane, ak sa mi vzdáš, dáš ruky za hlavu a ukážeš sa. Počuješ? Tak bude to?!“ Ráznym apelom čakal na akúkoľvek spätnú reakciu. Mierne znervóznel, keď sa v kúpeľni rozbil sklenený predmet o keramickú dlažbu. Bez váhania napredoval vpred. Pootvoril dvere a na zemi zbadal dobodanú a zakrvavenú Jenny. Hlavu pootočila na manžela.

„Prečo sme museli zomrieť?“ Pozerala sa na neho vyčítavým bledým pohľadom bez kvapky života.

„Bú! Ahoj, ocko. Pôjdeme na baseball?“ David odkryl záves. Stál vysmiaty vo vani s podrezaným hrdielkom. Krv

mu stekala po malom telíčku. Thomas sa strhol a prebudil.

„Bože môj!“ Oblial ho studený pot. Bol to len krutý sen, ktorý si zahral s jeho myslou.

Počas pracovnej doby kapitán Ortega dostal na oddelenie list prvou triedou. Keď si prečítal obsah, okamžite pochopil, že bol adresovaný pre Winkleyho. Musel rýchlo konať. Vážil myšlienky a slová, aby mu to povedal čo najšetrnejšie. Nastala nečakaná zmena vo vyšetrovaní, s ktorou nerátali. Zavolať mu, aby sa ponáhľal na oddelenie.

7. KAPITOLA

Winkley zaparkoval auto. Pri vstupe do budovy stretol údržbára budovy.

„Dobrý deň. Chcem sa vám ešte raz poďakovať,“ podotkol Bill Peterson.

„Rád som pomohol,“ tľapol ho priateľsky po pleci a šiel priamo za Henrym. Vstúpil do miestnosti. Komunikácia, ktorú viedli kolegovia pri pracovných stoloch, zrazu stíchla. Bolo počuť len mierny šum.

„Hej, čo sa deje? Bolo nám oznámené, že nebudú koncoročné prémie?“ malým úškrnom odľahčoval situáciu. Týmito slovami bolo prerušené niekoľkosekundové ticho. Všetci sa opäť pustili do práce. Začali riešiť prípady trestných činov a obvyklú administratívu. Pracovný život na oddelení sa opäť rozhybal. Nezaklopal a otvoril prudko dvere.

„Nie, nemyslím si, že by to bolo dobré!“ Ortega prestal rozprávať a obrátil sa pohľadom na Thomasa, ktorý za sebou zavrel. Prekvapil ho počet zúčastnených. Nerozumel, prečo sa v miestnosti vrátane riaditeľa nachádzala aj interná psychologička Mia Wellsonová.

„Ruším?“

„Nie, už sme skončili, ale nabudúce nezabudni klopať. Prosím ťa, sadni si.“ Kapitán mu poskytol stoličku. Thomas stál bez pohybu, pričom zhodnocoval situáciu.

„Prosím ťa, už si sadni!“ opätovne ho vyzval. Usadil sa a nervózne čakal, čo sa bude diať.

„Sťahujem ťa z prípadu. Okamžite.“ Winkley vystriedal netrpezlivý pohľad za prekvapený a udivený výraz.

„Nerozumiem. Aký máš na to dôvod? Povie mi už

niekto, čo sa tu deje?!" Viac-menej právom a zvýšeným hlasom si vyžadoval relevantné odpovede.

„Získali sme dôkaz, že telo obete pod Brooklynským mostom by mohlo mať prepojenie...“ Henry urobil malú pauzu a potom pokračoval.

„Aké prepojenie?“ skočil mu do reči.

„Prepojenie s portlandským prípadom.“ Keď to Ortega povedal, mierne sa mu zachvel hlas.

„Prosím? Zopakuj to!“ Thomas mal pocit, že zle počul. To dorezané dievča a tvoja rodina... Všetko nasvedčuje tomu, že ide o toho istého vraha,“ dodal a pozeral sa na Winkleyho, ako bude reagovať.

„To nie je možné. To nie je možné! Aký máte dôkaz? Už tri roky, tri roky sa ho snažíte dolapíť a ty mi tu teraz hovoríš, že má niečo spoločné s mojou rodinou?“

Mia Wellsonová bola pripravená na všetko. Videla, ako sa Winkley emocionálne mení. Krv mu vrela v žilách.

„Mrzí ma to, že ti musím obnovovať staré rany, ale prosím ťa, pochop to. Išlo by o zaujatosť a určite dobre vieš, aké sú predpisy,“ dodal Ortega. Veľmi dobre si uvedomoval, že ho táto odpoveď ani trochu neuspokojí.

„Na to kašlem! Henry, tri roky! Vieš si predstaviť, čo je žiť čo len jeden deň s pocitom, že si nemohol nič urobiť? Vieš, aký je to pocit, keď nájdeš svoju rodinu vyvraždenú? Tak mi tu, prosím ťa, nehovor o nejakých predpisoch! Pýtam sa preto ešte raz, aký máte dôkaz?“ Thomas sa začal na stoličke prevažovať, hemžiť a rozhadzoval nervózne rukami. Kapitán mu do rúk podal otvorený list.

„Prišiel na moje meno, ale je smerovaný na teba. Mrzí ma to.“

„Ukáž mi ho!“ Začal sa ponárať do slov a viet, ktoré mu otvárali staré jazvy.

„Žiadne zlo neostáva bez trestu. Urobil som to, pretože som musel, aby si navždy vryla do pamäti, že klamať sa nesmie. Chcel by som, aby sa to nikdy nestalo, ale nemôžem to ovládať. Hlasy mi hovoria, čo mám robiť a kto bude ďalší. Šepocú mi tichučko v hlave a ten tlak neprestáva, pokiaľ nie sú so mnou spokojné. Už ich aspoň nič nebolí, a to je dôležité. Ruka smrti si ich zobrala pod svoju ochranu. Thomas Winkley, mal si na výber, ale rozhodol si sa nesprávne, preto musela tvoja žena a decko zomrieť. To, čo je pochované, nechaj pochovaným.“

„Odkiaľ ho máte? Je to on? Však je to on?!“

„Vyzerá to tak,“ súhlasil Henry.

„Máte odtlačky prstov? Našli ste aspoň niečo, čo by ho identifikovalo?“

„Bohužiaľ. List je čistý. Prišiel ako anonym. Našli sme zopár odtlačkov prstov, ale v našej databáze nebola žiadna zhoda. Pravdepodobne išlo len o poštára. Aj keď máme pečiatku pošty, nie je isté, že ju náš anonym posielal z okruhu New Yorku. Polícia už kontroluje kamerový systém na pošte. Robia, čo môžu. A nevieš mi náhodou povedať, čo tým myslel, že si sa rozhodol nesprávne?“

Thomas len pokrútil neveriacky hlavou. V myšlienkach bol úplne inde. Wellsonová pri pohľade na Winkleyho neprejavila ani náznak ľútosti. Jej výraz bol chladný a neprívetivý. Podišla k nemu bližšie a snažila sa ho poučiť slovami, ktoré nezneli ako od priateľa, ale skôr ako z učebnice psychológa.

„Pán Winkley, to čo ste si prežili, je príťažké bremeno nato, aby ste ho nosili sám na svojich pleciah. Čítala som váš spis a viem, čo sa vám stalo. Je mi to veľmi ľúto, ale nedržte to v sebe. Musíte to dostať zo seba von, pretože sa vás tento pocit raz zmocní. Bude vás prenasledovať

a verte mi, že ak sa k nemu nepostavíte čelom, tak môže byť neskôr príliš neskoro. Chceme vám pomôcť, a preto by ste si mali oddýchnuť. Odporúčam zmenu prostredia,“ podotkla.

„Doktorka má pravdu. Skôr, ako si prišiel, súhlasil som s jej lekárskeym posudkom. Zober si čas na oddych. Nechcem ťa tu minimálne tri týždne vidieť. Toto vyšetrovanie povedie niekto iný a nebudem o tom diskutovať. Je vylúčené, aby si na ňom robil ďalej. Rozumieme si?!“

Po dlhšej odmlke očakávali od Thomasa nesúhlas a rebéliu, ale prekvapivo sa nedostavila.

„Verím ti. Aj môj otec ti veril a nikdy si ho nesklamal. Vedel, že sa môže na teba spoľahnúť. Často mi o tebe rozprával, keď som vyrastal, a preto viem, čo si pre neho ako priateľ znamenal, ale, prosím ťa, sľub mi niečo...Sľub mi, že toho, kto to urobil, dostaneš a neskončíš dovtedy, pokiaľ ho nechytíte. Sľub mi to!“

„Máš moje slovo, ktorého sa držím. To mi môžeš veriť. Poznáš ma. Konečne máme čerstvú stopu, aj keď ma mrzí, že je to za týchto okolností,“ odpovedal mu s veľkým zánietením.

Thomas sa cítil byť v tento okamih veľmi zraniteľný, pretože ho pripravili o všetky radosti života a budúcnosť. O syna Davida, ktorý už neponesie jeho meno. O syna, ktorého neuvidí vyrastať. Pripravili ho o jediná lásku života, o krehkú a jedinečnú Jenny. Ťažko sa dá popísať emócia, ktorú cítil, keď bol s ňou, keď sa milovali, keď si s malými drobnosťami spetrovali dni a prinášali radosť do života.

„Ak dovoľíte, tak už pôjdem,“ Winkley vstával zo stoličky. Ak by sa vedeli pozrieť do jeho vnútra, videli by boj, ktorý v ňom rezonoval. Mal chuť kričať a rozbíjať

všetko, na čo sa len pozrel. Vedel však, že by mu to nijako nepomohlo. Aspoň nie teraz a za týchto okolností. Henry bol rád, že to prijal racionálne, aj keď si uvedomoval, čo práve prežíval. Thomas vyšiel z kancelárie a začal sa okolo seba rozhliadať.

Nevšimával si už pohľady kolegov, ale snažil sa nájsť Michaela. Zobral si do ruky mobil, vytočil číslo a čakal na spojenie. Zvonil vyvolávací tón. Držal si telefón pri uchu a vychádzal z budovy. Smeroval k autu, ktoré mal odstavené na vyhradenom parkovisku pre políciu.

„Áno?“ Ozval sa Michael. Bol jediný, ktorý by mu mohol v tejto komplikovanej situácii pomôcť.

„Michael, prosím ťa, neskladaj mi.“ Thomas sa usadil v aute a zapol si bezpečnostný pás.

„Vypočuj ma. To ráno ma mrzí. Choval som sa ako úplný idiot. Potreboval by som od teba jednu službu. Máš chvíľu?“

„V pohode. Už to nerieš. O čo ide? Máš akýsi iný hlas.“

„Nechcem to rozoberať po telefóne. Vieme sa stretnúť, povedzme o hodinu a pol u mňa doma? Máš ešte robotu?“

„Dobre, tak u teba, ale až o dve hodiny. Áno, mám ešte prácu.“

„OK, tak o dve,“ dodal Thomas. Michael nemal vôbec predstavu, čo zamýšľal.

8. KAPITOLA

Thomas sa zahľadel na obraz, visiaci na stene. Bol na ňom výjav pútnika, ktorý kráčal cez bludisko svojho života, opierajúc sa o drevenú palicu. Nachádzalo sa za ním svetlo, ktoré opúšťal. Pútnik sa na obraze zahaľoval do tmy. Spreádzali ho démoni, ktorí ho viedli do záhuby. Aj keď mal pochmúrny výjav, vždy ho fascinoval. Spracovanie a technika, akou bol vytvorený, dávali obrazu silu, ktorá z neho vyžarovala. Ponoril sa do depresívnych tmavomodrých a červených farieb, keď ho zrazu prerušilo klopanie. Vstal a pootvoril vchodové dvere. Na chodbe stál Michael.

„Pod' ďalej.“ Privítal ho stroho a prešiel do kuchyne. Michael si zavesil kabát a zavrel za sebou dvere.

„Dáš si niečo na pitie?“ opýtal sa Thomas.

„Máš pivo?“

„Už si po službe?“

Michael prikývol.

„Počkaj, pozriem sa. Zatiaľ sa zlož.“ Obaja sa neskôr usadili.

„Tak som tu. O čo ide?“ Čakal, čo mu povie. Popíjal si pritom dvanástku z orosenej plechovky.

„Nechcem, aby to vyznelo divne, ale cítim sa ako ...“ Thomas si povzdychol.

„Ako kto?“

„Ako človek, ktorého spreádzza zlo a čaká už len na smrť. Žijem, pretože musím, ale nemám už žiadne radosti, ktoré by ma v živote tešili. Mám pocit, že blúdím už tretí rok a spravodlivosti som sa ešte nedočkal.“